

När koltrasten sjunger

Så här års, brukar det dyka upp små plastburkar med jord hemma hos oss. Till att börja med ser det mest skräpigt ut. Men snart tränger det fram små späda gröna plantor som blir till meterhöga växter med röda tomater! Om man inte visste att ett litet brunt frö skulle kunna bli en stor tomatplanta, skulle man inte tro på det.

Det har varit påsk och i kyrkorna har vi läst berättelsen om livets seger över döden. I min värld hör de här berättelserna ihop. För påskdagsberättelsen är inte bara något som hänt en gång, det är något som pågår. Mitt i allt föds livet på nytt. Ibland är det förutsägbart, som när ett litet frö sätts i jorden. Ibland sker det mitt i det komplicerade och oförutsägbara liv som är ditt och mitt.

Det kan vara tufft att leva. Och mitt i krisen och sorgen kan det kännas som om det aldrig kommer att bli bra igen. Jag har många gånger förundrats över hur det kan vara möjligt att komma vidare. Även när det verkar orimligt. Det är verkligen min erfarenhet och den ville jag hitta ett sätt att förmedla. Jag ville använda romanens form för att förmedla ett hopp som tar det svåra på allvar. Berätta om min erfarenhet av att livet kan komma med nya möjligheter, även när det värsta händer. Det blev en roman som heter: *När koltrasten sjunger*.

När koltrasten sjunger handlar inte om mig. Den handlar om Karin och Hanna. Hanna är en utbränd och sönderstressad lärare som flyr från ett vikariat som rektor – för att mötas av den stora katastrofen som nästan krossar henne. Karin drabbas av sorg mitt i höjdpunkten av sin karriär. Hur tar de sig vidare? Hur är det möjligt att ta sig vidare? Våra berättelser om vägen igenom det svåra, är personliga och skiljer sig åt. En sak tror jag dock att vi har gemensamt med Hanna och Karin. Betydelsen av den taffliga och ofullkomliga närvaron av människor som bryr sig.

Varken Hanna eller Karin har tillgång till påskdagsberättelsen om livets seger. Det hade varit en hjälp för dem, det tror jag. Särskilt för Hanna. För mig har det varit avgörande.

Nu går det ganska bra för dem ändå, kan jag avslöja. Livet är i rörelse, kärlek gör skillnad och vi får ta emot nytt liv, också när vi inte ser att det är Gud som skapar. Så tänker jag.

Jag vill verkligen inte ge intrycket av att jag menar att livet är enkelt. Det vet jag att det inte är. Men jag kan ändå inte upphöra att förundras över hur starkt livet kan vara.

Gud är här, närvarande i allt det trassliga och svåra, för dig och mig. Vi är inneslutna av en kärlek som aldrig ger upp. Sådant är livet, också.

Unni Wiig Sandberg, präst

Jag avslutar med att citera psalm 717 v 3

Text Ylva Eggehorn.

Kom närmare, bli kvar hos mig. Det mörknar
och kanske ljusnar det på nytt igen.

Ditt liv ska bära mig; jag hör en koltrast
som sjunger timmen innan gryningen